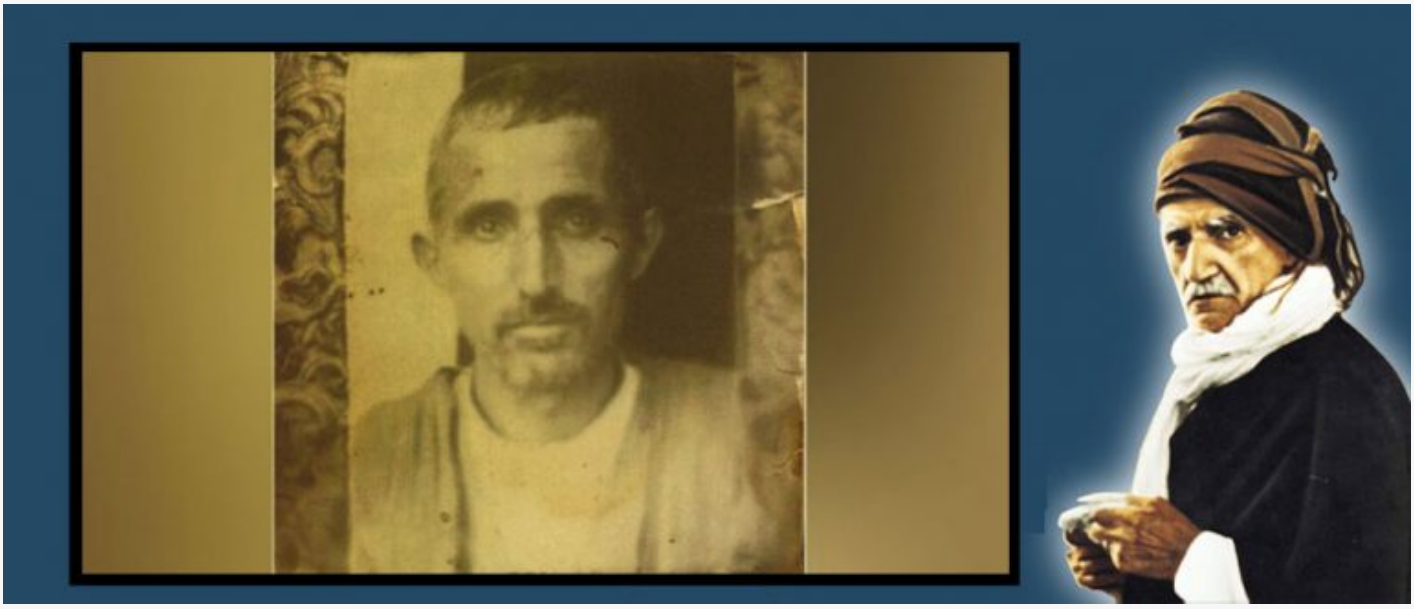
Bediüzzaman ve Hafız Ali

Hafız Ali 20 Eylül 1943 yılında Bediüzzaman'la tutuklanarak Denizli Cezaevine getirilir.

Cezaevinin Medrese-i Nuriye'ye çevrilmesinde Bediüzzaman'ın en yakınındaki talebesi olur. Denizli Cezaevi yetkilileri, aldıkları talimatlar doğrultusunda yedi ay boyunca Bediüzzaman ve talebelerine tuzaklar kurar; fakat bu tuzaklar bir bir boşa çıkar ve bütün planları bozulur. Böylece Cezaevi yetkilileri ellerindeki son oyunu sahneye koyarlar. Bu son oyun için fırsat kollamaya başlanır. Bu sefer kurgulanan oyun Bediüzzaman'ı öldürmektir.

Bediüzzaman'ın tek başına kaldığı koğuşun bulunduğu koridorda kimsenin olmadığı bir zamanda aşı bahanesiyle ona şiddetli bir zehir enjekte edilir. Koğuş kapısı Bediüzzaman'ın üzerine kilitlenir ve öleceği an beklenir. Hafız Ali, teneffüs sırasında her zaman olduğu gibi yine Bediüzzaman'ın bulunduğu koğuşun penceresinin altında beklerken bir inilti duyar. Hemen koşarak Bediüzzaman'ın kaldığı koğuşun kapısına gelir. Kapının kilitli olduğunu görünce bir şeylerin döndüğünü hissedip hapishanedeki Nur Talebelerini durumdan haberdar eder.

Talebeler ve mahkûmlar, Bediüzzaman'ın koğuş kapısının önünde toplanarak gardiyanlardan kapıyı açmalarını isterler. Gardiyanlar kapı önünde barikat kurup izin alınmadan kapıyı açamayacaklarını söyler. Koğuş kapısı önünde biriken talabeler, Bediüzzaman'ın iniltisini duyunca onun ölümle pençeleştiğini anlarlar. Bu duruma öfkelenen talebeler ve mahkûmlar gardiyanların üzerine yürür ve koğuş kapısını zorla da olsa açarlar. Koğuş kapısı açıldığında Bediüzzaman'ın yerde kıvranır bir durumda ölümle burun buruna olduğu görülür. Talebeleri telâşlanır, sağa sola koşarak yardım edecek birilerini bulmaya çalışırlar. Sonunda hapishane müdürü olay yerine getirtilir. Hapishane müdürü ise bir doktor bulup getirir.

Doktor muayene sonrası bekleşen talebelere, Bediüzzaman için yapacağımız bir şeyin kalmadığını sağlık durumunun çok kötü olduğunu söyler. Bütün talebeler çaresiz ve ümitsiz bir bekleyiş içinde ağlamaya başlarlar. Nur Talebeleri, karanlık duvarların arkasında Bediüzzaman'a kurulan sinsice tuzak sonrası sağ salim kurtulması için Allah'a duâ eder ve Kur'ân okurlar. Bu arada Hafız Ali çok sevdiği Üstadının vefat etmek üzere olduğunu hisseder. Bediüzzaman'ın ellerinden kayıp gitmekte olduğunu çaresizlik içinde seyreder. Yangın yerine dönen yüreği uzun süre içten içe yanar. Hafız Ali vakit namazını cemaate kıldırdıktan sonra tesbihat yapılır.

Sakin ve kararlılık içinde mahpuslara seslenir: "Kardeşler, Üstad insanlık ve İslâm âlemi için önemli bir zattır. Bu helâk ve felâket asrında ona çok ihtiyaç vardır." der. Sonra acelesi olan bir yolcu gibi gözlerini cemaatin üzerinde gezdirip bir veda konuşmasını hatırlatan konuşmasına devam eder: "Kardeşler! Ben ne dersem herkes âmin desin." der. Hafız Ali ellerini gökyüzüne kaldırdığında sanki yüreği de elleriyle gökyüzüne kalkmıştı. İçten ve samimî bir ses tonuyla: "Ya Rab, Âlem-i İslâm'ın bu zata ihtiyacı var. Onun yerine benim canımı al ve ömrümü ona bağışla." der. Elleri duâya kalkan

mahkûmlar ve Nur Talebeleri'nin gözleri ona çevrilir. Ne oluyor der gibi sessizce herkes birbirine baktıktan sonra herkes "Âmin" der. Duâdan kısa bir zaman sonra Bediüzzaman'ın bedenine yavaş yavaş can geldiği ve iyileşmeye doğru gittiği görülür. Öbür yanda ise duâsı kabul olmuş Hafız Ali zehirlenme belirtisi ile ağır hastalanır. Bediüzzaman'ın iyileşme sürecine girmesi ile birlikte, Hafız Ali'nin de durumu gittikçe daha da ağırlaşır. Acil olarak Denizli Devlet Hastanesi'ne kaldırılır. Hafız Ali, 17 Mart 1944 tarihinde vefat eder. Ölüm sebebi hastane kayıtlarında zehirlenme teşhisiyle geçer.

1898 yılında Isparta'nın Atabey ilçesine bağlı İslamköy'de dünyaya gelen Hafız Ali, küçük yaşlarda Kur'ân'ı hıfz eder. Daha sonraları genç bir hoca olarak erken yaşlardan itibaren insanlara Kur'ân öğretmeye başlar. 1929 yılında Bekir Ağa'nın aracılığıyla Bediüzzaman'la tanıştıktan sonra ömrünün her dakikasını Risale-i Nurlar'ı yazma ve onların yayılması için çalışır. 45 yaşında vefat ederken geride çocuk bırakmaz, ama kıyamete kadar ona duâ edecek milyonlar Nur Talebesi bırakır.

Misbah Eratilla